

VILMOS KONDOR

TEMNÁ BUDAPEŠŤ

THRILLER

Intrikami překypující příběh vraždy a zrady
odehrávající se v Budapešti roku 1936

Temná Budapešť

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Vilmos Kondor

Temná Budapešť – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

VILMOS KONDOR
TEMNÁ BUDAPEŠŤ

VILMOS KONDOR

TEMNÁ
BUDAPEŠŤ

„Ó, buď ke mně milostiv, neboť pouze tebe mohu nazývat svým otcem, neboť není nade mnou otcovské ochrany na této zemi. Bez tvého dopuštění ani jediný oblak nepovstane na klenbě nebeské, bez tvého dopuštění trestající blesk nemůže zablesknout se mezi oblaky. Bez tvého svolení jediný kvítek nemůže zlomit vichřice – nechceš-li, ani nechráněnému vlaštovčímu hnízdu pod okapem se nemůže přihodit nic zlého. Čeho se mám bát, když ty jsi se mnou?“

Úryvek z *Ženské židovské modlitební knihy Mirjam*

Napsal Dr. Arnold Kiss

NAKLADATELSTVÍ JOS. SCHLESINGER, BUDAPEŠŤ 1904

jedna

Když po dlouhé rekonstrukci konečně otevřeli kavárnu Balaton, dávali do kávy cukr předem – pokud si ji host neobjednal výslovně neslazenou. Gordon na to zpravidla zapomněl, pokrčil rameny, vypil černou s cukrem, sbalil *Peštský deník*, vstal, zaplatil, vyhrnul si límec a vyšel na Rákócziho třídu. Podíval se směrem k náměstí Lujzy Blahové, zahlédl v dálce neonová světla nakladatelství, potom sáhl do kapsy, vytáhl cigaretu a zapálil si.

Pár metrů od něj rozčileně pokřikoval kamelot. Večerní chodci brali noviny z ruky klukovi, jehož zástěru táhlo k zemi velké množství drobných.

Gordon vyrazil k Alžbětinu mostu. Cestou si jen zběžně všiml výkladů, stěží vnímal troubení automobilů. Občas k němu diskrétně přistoupilo nějaké individuum pochybného vzezření, které se u něj pokoušelo udat hedvábné punčochy nebo zcela jistě nezapomenutelné služby nějaké dámy. Gordon se ani nezastavil, odhodil špačka, poté se podíval na hodinky. Když si pospíší, dojde na náměstí Františka Josefa ještě včas. Mohl by samozřejmě nastoupit do autobusu, ale on natolik prožíval večerní ruch a shon, že si to zřejmě ani neuvědomil.

Na Karlově okružní třídě pokřikoval jiný kamelot. Gordon nedovedl pochopit, že neochraptí. Napadlo ho, že kameloti možná pijí vajíčka jako operní pěvci, ale hned myšlenku zaplašil. Natolik jej to nezajímalo, aby se třeba jednou zeptal jednoho z kolportérů, příležitostí by měl habaděj.

„Gömbös po smrti! Premiér po smrti! Rakev pojede z Německa vlakem! Gömbös po smrti! Vláda svolala mimořádné zasedání!“ křičel asi čtrnáctiletý kluk v čepici na stranu, ve tváři celý rudý. „Večerní Budapešť! Premiér po smrti! Kupte si noviny, velkomožnej pane!“

Gordon jen zavrtěl hlavou.

„Nepotřebuju noviny, hochu. Vím, že premiér umřel,“ utrousil a šel dál. Ty zprávy píšu já, dodal v duchu. Tedy pokud se zprávám uráčí, aby se k němu dostaly.

Za Apponyiho náměstím zahrnul prudce doprava do Radniční a relativní klid a ticho mu přišly vhod. Nemohl se vyrovnat s Rónovou aférou: téměř týden na to myslel, prostě nemohl uvěřit, že by bylo pravda, z čeho jej podezřívají. Pracoval na té záležitosti skoro týden, mluvil o tom – nebo se alespoň snažil mluvit – s každým, komu mohlo na Rónovi záležet, ale jako by neustále narážel do zdi.

Přešel po pustém, deštěm smáčeném Alžbětině náměstí, a když zahrnul na třídu Istvána Tiszy, ledový vítr vanoucí od Dunaje mu málem sfoukl klobouk. Roztřásl jím na říjen nezvyklý chlad. Ještě ráno vypadalo počasí jinak, takže si nevzal ani šálu, ani rukavice. Namísto podzimního svrchníku si oblékl jenom raglán.

Stráž stojící před budovou policejního velitelství zdravila Gordona, který si už zvykl vcházet do budovy novým vchodem

ze Zrinského ulice. Ten byl vyhrazen pro detektivy. Všichni službu konající důstojníci Gordona znali, měl ostatně na velitelství vstup volný. Toho večera měl službu mladý důstojník, který ho z neznámého důvodu vždy vítal s přehnanou uctívostí.

„Dobrý večer přeji, pane redaktore,“ zdravil Gordona, který kývl na pozdrav a chystal se vyjít po schodech, ale důstojník za ním se ještě ozval.

„Pokud hledáte komisaře Gellérta, pak vzkazuje, že momentálně není u sebe. Byl odvolán na neodkladnou poradu.“

„To nic, kamaráde, já na něj počkám v pracovně,“ odpověděl Gordon, ale mladík za přepážkou jej nenechal jít dál. „Jelikož pan předseda vlády Gömbös dnes umřel a...“ pokračoval, ale pak se zamyslel. „Ale to zajisté ráčíte vědět.“

„Vím, vím, hochu,“ odpověděl Gordon a vyběhl po schodech do druhého patra. Na chodbě zahnul doprava a šel k posledním dveřím vlevo. Na každý pád zaklepal. Protože nikdo neodpovídal, vstoupil do kanceláře Vladimíra Gellérta. Pracovna komisaře vyšetřovacího oddělení byla prázdná, jen stolní lampa svítila. Gordon za sebou zavřel dveře a přistoupil k oknu. Gellért zde požíval zvláštního privilegia: jeho kancelář byla jednou z těch, z jejichž oken byl výhled na Dunaj. Gordon si zapálil, poté se chvíli díval ven na osvětlený Řetězový most, na Hrad, na Dunaj s plovoucími a kotvícími loděmi a neskutečně pomalu se vlekoucími remorkéry. Zamáchl špačka a sedl si do jednoho z křesel stojících naproti psacímu stolu.

Vytáhl z kapsy poznámkový blok, aby se podíval, co se vlastně chce od Gellérta dozvědět. Už v pondělí s ním mluvil

telefonicky a tehdy jej požádal, zda by mu nepomohl stran jistých informací o Rónovi. Pro něj Gordon již mnoho udělat nemohl, přelíčení s Ernő Rónou bylo zahájeno téhož dne dopoledne, přesto cítil, že je povinován ve věci detektiva vždy ochotného pomoci zjistit pravdu.

Ve městě se rozmohli pokoutní směnárníci, kteří se snažili využívat nestálého valutového kurzu a přijít ke slušným penězům – často i s nemalým úspěchem. Metody galerky byly potom prosté: lidé Istvána Szörtseyho se vydávali za tajné a docela jednoduše těm směnárníkům sebrali peníze. Nějaký burzovní komisionář jménem Arnold Bondi jednoho dne přišel k Rónovi do kanceláře a stěžoval si, že ho připravili o pět tisíc pengő. Detektiv, jenž se specializoval na podvodníky a falešné hráče, vytáhl fotku chláпка jménem Gyula Grósz, kterého s kolegy – pro trestné činy spáchané v roli falešného policejního komisaře – už nějaký čas sledovali, Bondi ho ale nepoznal. Róna tehdy navrhl, aby napsal udání, což Bondi udělal, a potom pravidelně honil vyšetřujícího, jak věc pokračuje. Když mu Róna oznámil, že se na tom ještě pracuje, Bondi otráveně odešel. Několik dnů nato napsal prostřednictvím svého advokáta udání na Rónu, kde stálo, že detektiv od něj přijal sto padesát pengő, za něž slíbil zařídit, aby mu falešní detektivové jeho pět tisíc pengő ochotně vrátili. Ve věci bylo zahájeno vyšetřování a v pondělí ráno právě začalo první přelíčení.

Že by byl Róna takový pitomec? Že by pro mizerných sto padesát pengő riskoval kariéru, penzi? Záležitost byla nejasná, všichni zapírali. Jedině Bondi a jeho společníci tvrdili, že rozhodně Rónu podplatili. I když byl Vladimír Gellért jedním z ko-

misařů V. oddělení vyšetřujícího vraždy, zatímco Róna pracoval ve IV. oddělení zabývajícím se zpronevěrami, podvody a podobnými zločiny, navzájem se dobře znali, a přestože nebyli zrovna přáteli, vždy se mohli jeden na druhého spolehnout. Proto Gordon věděl, že mu Gellért pomůže. Když ničím jiným, aspoň jej nasměruje. A pokud ne, tak to taky bude něco znamenat, snad dokonce ještě více.

Gordon se zvedl z křesla. Pendlovky odbíjely devátou. Na stole jako vždy panoval úzkostný pořádek. Ve štosu na levé straně ležela akta aktuálních případů, uprostřed detektivův hustě popsaný kalendář, po pravé straně pak poněkud bokem psací stroj. Před kalendářem secesní bronzový kalamář, před ním násadka na pero, v krabičce pera. Gellért často říkával, že na psací stroj si jakž takž zvykl, ale s plnicím perem se sžít nedovedl.

Gordon s plnicím perem problémy neměl a používat násadku považoval za staromilectví a zpátečnictví. Poznámkový blok položil na roh stolu a právě si chtěl napsat pár otázek, když se náhle narovnal. Vždyť si k tomu může sednout, nejednou už čekal na Gellérta na jeho vlastní židli. Obešel stůl a posadil se. Když však chtěl židli přisunout ke stolu, nešlo to. Židle do něčeho narazila. Gordon se podíval doprava a uviděl povytaženou zásuvku. Zakroutil hlavou. To tady ještě nebylo. Během posledních pěti let udržoval sice s Gellértem ty nejlepší styky, ale ještě se nestalo, že by před ním nechal otevřenou zásuvku. Naopak, vždy je pečlivě zamykal a klíč strkal do kapsičky u vesty. Gordon seděl a hleděl na otevřený šuplík. Trochu se sehnul. V zásuvce uviděl složku bez označení, byly to pouze obyčejné úřední desky s nevyplněným štítkem. Zpod nich čouhal roh fotografie.

Gordon seděl chvíli tiše a nehnutě. Díval se na zásuvku, na složku v ní a na roh fotografie. Zapálil si. Zápalku odhodil do popelníku, vyfoukl kouř a stále se upřeně díval na zásuvku. Cigaretu odložil na okraj mramorového popelníčku a šuplík ještě trochu povytáhl, jen tolik, aby mohl složku vyjmout.

Vzal do ruky cigaretu. Pořádně z ní potáhl, poté vyňal desky ze zásuvky, položil je před sebe a otevřel. Viděl dobře: nebylo v nich vůbec nic, jenom dvě fotografie. Na vrchní byla mladá dívka. Stála u stolku přikrytého háčkovanou dečkou, v pozadí těžký závěs. Výraz její tváře byl zároveň smutný i láskovný. *Vid', že se ti líbím?* vyzvídala dívčina tvář. *Vím, že se ti líbím, všem se líbím.*

Gordon se předklonil. Kromě úsměvu na sobě dívka nic neměla. Stála tam frivolně, s vilností a smutkem v jasných očích, s dlouhými stehny, nezvykle plnými oblými prsy, úzkým pasem, tmavými, lehce zvlněnými vlasy splývajícími na ramena. Gordon slídl v dívčiných očích. Uvědomil se, že v nich nevidí výzývavost, ale vzdor. Její tělo bylo bezchybné, mladé a pružné. Tedy ne zcela. Podíval se na fotografii zblízka, poté ji podržel pod lampou a prozkoumal dívčinu levou paži. Pár centimetrů pod loktem se černalo mateřské znaménko veliké asi jako dvou-pengo, stěží větší.

Gordon odložil fotografii a vzal si druhou. I ta byla zhotovena v ateliéru, ale za zcela jiných okolností. Z portrétu hleděla stejná dívka. Vlasy měla sepnuté, její tvář byla vážná, nebylo na ní ani stopy po vzdoru, spíš smutek. Pravidelné rysy, silné obočí, jasný pohled. Nebylo třeba porovnávat ji s tou na druhé fotografii: jedná se o stejnou dívku.

Gordon vzal obě fotografie, vložil je zpět do složky, tu do zásuvky, vstal, dal židli na své místo a přistoupil k oknu. Podíval se na město, potom na hodinky.

Právě se chystal jít, když se otevřely dveře. Do místnosti energicky vstoupil Gellért. Jeho zasmušilá tvář vypadala ještě zachmuřeněji než jindy. Sako měl pomačkané, brýle stěží zakrývaly kruhy pod očima. Vyzábělé tělo každým pohybem prozrazovalo únavu. Gordon se otočil, aby jej pozdravil, ale detektiv jen mávl rukou.

„Nic neříkejte,“ předešel Gordona. „Vím, že jsme se smluvili na večer, ale pan městský policejní velitel dr. Ferenczy nás svolal.“

„Zítřka ráno přijíždí vlak s tělem zesnulého ministerského předsedy na Východní nádraží,“ poznamenal Gordon.

„Neříkám, že jsme počítali s tím, že zemře, zvláště když se do té věci vložil Darányi. Já bych se vsadil, že rezignuje, ale v podstatě je to totéž.“

„Totéž,“ zopakoval Gordon.

„Mnoho nepomohlo, že jsme měli plán pohřbu ministerského předsedy hotový, i tak máme spoustu úkolů,“ vysvětloval Gellért. „Pan policejní velitel povolal všechny detektivy, policisty a četníky do služby, abychom náležitě zabezpečili smuteční průvod z Východního nádraží k Parlamentu.“

„Odvolá ministr vnitra zákaz shromažďování?“ otázal se Gordon.

„Proč by to dělal?“

„A smuteční průvod a pohřeb není shromažďování?“

„To doufám nemyslíte vážně?“ podíval se na něj přes brýle Gellért.

„Ne,“ odpověděl Gordon. „Tak já nebudu obtěžovat. Slyšel jste, že Tartsányi-Schreiber svědčil ve prospěch Róny?“

„Jak bych neslyšel. Dániel je rozumný a logicky uvažující člověk. Pokud se nerozčílí...“

„Jistěže,“ odstoupil Gordon od okna. „Předpokládám, že do pohřbu nemá smysl vás vyhledávat.“

„Ne,“ posadil se Gellért na židli a poté zavřel zásuvku.

„Tak já vám potom zavolám. Dobrou noc.“

„V souladu s nařízením ministra vnitra a tajného rady rytíře Miklóse Kozmy této noci žádný policista nebude spát,“ odpověděl Gellért, zatímco psací stroj přesunul před sebe, vložil do něj papír, zamhouřil oči za brýlemi a začal psát. Gordon nedokázal určit, zda ve vyšetřovatelově hlase nezaslechl jistou ironií.

Na Rákócziho třídě chodců očividně ubylo. Část barů a lokálů již zavřela, i kavárny se zvolna vyprazdňovaly. Oproti tomu na ulici bylo vidět nezvykle mnoho policistů a četníků, kteří strnule stáli na kraji chodníku, připraveni na dlouhou noc. Když Gordon procházel kolem kavárny Balaton, padl jeho zrak na cedulku na dveřích: 10. října z důvodu úmrtí předsedy vlády zavřeno. Jelikož stejně neměl na kávu čas, oznámení jej nijak zvlášť nezajímalo, i když, jak si nyní všiml, viselo na dveřích všech obchodů, restaurací, úřadů a kaváren.

Po náměstí Lujzy Blahové přejížděla prázdná tramvaj. Než došel do redakce *Večerníku*, město jako by téměř oněmělo. Noční vrátný na něj vesele mával. Jestli nebyl v náladě díky demižonu vína schovávaného ve skřínce, tak měl nejspíše radost

z Gömbösovy smrti. „Dobřej večír, pane redaktor!“ smekl čepici a vykloněn z okénka se díval, jak Gordon mizí nahoru po schodech.

V redakci nebyl nikdo kromě písárky. Co Gordon pracoval ve *Večerníku*, z písárek vždy mívala noční službu jen Valéria. I nyní seděla u stolu, papír založený do stroje, světlo lampy se třpytilo na jejích sněhobílých vlasech, oči zakrývaly černé brýle, Valériin nejstřeženější poklad. Hrdě každému v redakci ukazovala vzácný kousek, brýle používané horolezci, ze strany opatřené koženou clonou, které jí jedna její přítelkyně přivezla ze švýcarského Bernu. Při světle lampy jediné s nimi mohla číst a slunce, jak tvrdila, už neviděla deset let. „To už je osud nás albínů,“ vysvětlovala jednou Gordonovi. „Ale to nevadí. Tady je ticho, klid a ráno si vždycky můžu pár hodin číst,“ zvedla sešit, který držela v ruce, nejnovější svazek Detektivní knihovny Atheneum.

„Co je vám, Zsigmonde?“ zeptala se Valéria. „Nemůžete spát? Krisztina vás vyhodila?“

„Dopoledne už nebudu mít čas napsat o tom holiči ze Szentlőrince,“ odpověděl.

„O té bestiální vraždě?“

„Jo.“ S tím šel ke svému stolu a Valéria zase zvedla tenkou brožurku k černým brýlím a četla dál. Gordon svlékl raglán a pověsil ho na věšák. Z klobouku oklepal kapky deště a hodil ho na stůl. Rozsvítil lampu, založil do psacího stroje papír, vytáhl poznámkový blok a začal psát.

Dnes ráno dorazila do Budapešti zpráva o hrůzném zločinu. V obci Szentlőrincská se udála bestiální vražda: Frigyes Novotny, 46letý holič, zardousil ve společné domácnosti s ním žijící rozve-

denou ženu, 30letou Erzsébet Bartovou. Zavražděnou holič roztvřtil, poté její mrtvé tělo spálil. Vražda se stala již v březnu, avšak přišlo se na ni teprve nyní. Do holičova domu se přistěhovali noví obyvatelé, průmyslník János Zombori s manželkou. Žena zatopila v peci, chtěla péci chléb. Oheň se nechtěl rozhořet. Paní Zomboriová se rozhodla pec vyčistit. Tehdy učinila hrůzný nález. V popelu našla lidské kosti. Ihned šla na policii, kde...

Začal zvonit telefon. Gordon se ohlédl, ale když viděl, že jej zvedne Valéria, pokračoval v psaní.

... kde nález oznámila veliteli strážnice.

„Zsigmonde.“

Gordon se otočil.

„Hledají vás.“

„Kdo?“

„Prý se jmenuje Kálmár.“

Gordon vstal a spěchal k telefonu.

„Jak víte, že jsem tady?“ zeptal se.

„Nevěděl jsem, ale říkal jsem si, že to zkusím.“

„Tak o co jde?“

„Ale jako obvykle, víte, co myslím. Našli jsme holku.“

„Jakou holku?“

„No, jakou asi? Mrtvou.“

„Říkal jste o tom někomu?“

„Vám vždycky volám nejdřív,“ odpověděl strážník.

„To rád věřím. Jste na místě činu?“

„Ne, volám z velitelství. Vždycky jste mi dal pět pengő, máte zájem i tentokrát?“

„Tak kde to je?“

„Berte to jako malou pozornost, Gordone. Hned v sousedství.“

„Ale jestli mi řeknete, že na okružní třídě přejela tramvaj služku...“

„To ne. Ve Velké Ořechovce, hned na začátku ulice uvidíte strážníky. Stojí tam kolem nějaké krásné mrtvé slečny.“

„To si nastrouhala sirky, nebo skočila z okna?“

„Jak to mám vědět? Ale myslím, že byste si měl pospíšet, jestli ji ještě chcete vidět. Už je to nějakých deset minut, co pro ni vyjelo auto.“

Gordon se oblékl do raglánu, na hlavu si narazil klobouk, cestou zabručel něco na Valérii a seběhl po schodech.

Za pár minut byl v Ořechovce. Když tam zahnul z Rákócziho třídy, hned uviděl černý automobil, vedle něj několik uniformovaných policistů a dva v civilu. Gordon se podíval na hodinky: bylo po desáté. Většinou se místům činu vyhýbal, vražd už viděl dost a po pěti letech ve *Večerníku* už jej nemohlo nic překvapit. Přesto spěchal, protože Kálmár mu zavolal jako prvnímu, takže druhý den – Gömbösova smrt sem nebo tam – o tom budou psát všechny noviny. Ale on jako jediný, kdo byl na místě činu, a to má cenu víc než pět pengő.

Jako kriminální zpravodaj *Večerníku* znal smrt na tisíc způsobů mnohem lépe, než by si přál. Služky si strouhají sirky, skáčou pod tramvaj, holiči čtvrtí své milenky, opuštěné ženy si podřezávají žíly břitvou, tovaryši skáčou z mostu Františka Josefa, žárliví ouřadové zapichují své manželky reznickými noži, obchodníci střílejí své rivaly revolverem – možností je nespočet

a zároveň je deprimující, jak jsou pořád stejné. Konec je každopádně vždy tentýž.

Spěchal k průjezdu, ale jeden z policistů mu zastoupil cestu. Zavolal na detektiva Andora Stolcze, který dal strážníkovi znamení, aby ustoupil. Gordon s poznámkovým blokem v ruce přistoupil k mrtvé, jež ležela v průjezdu do dvora jako pohozená hadrová panenka. Tvář na stranu k rameni, černé vlasy rozhozené po zádech.

„Kdy zemřela?“ zeptal se Gordon.

„Ještě je teplá,“ odpověděl Stolcz. „Soudní lékař ji neviděl, ale podle mě tady může ležet tak hodinu. Našli ji kupodivu docela brzy.“

„Dříve nebo později by stejně do ulice přišel nějaký četník nebo strážník a všiml by si jí.“

„No ale stejně.“

„Jak zemřela?“

Detektiv se zavalitou zarudlou tváří jen vrtěl hlavou.

„Gordone, jak to mám vědět? Jsem tady pár minut. Krev nevidím.“

„Já také ne. Kdo je ta dívka?“

„No vidíte, to je zvláštní,“ strčil Stolcz ruce do kapes. „V její kabelce jsme nic nenašli. Jenom pár útržků papíru a Mirjam.“

„Mirjam?“ podíval se na něj Gordon.

„Židovskou modlitební knížku pro ženy,“ natáhl se otevřenými dveřmi do automobilu stojícího na chodníku. „Tuhle,“ zvedl do výše malý tlustý svazek zabalený do bílé látky. Vybalil ho a ukazoval Gordonovi.

„Není v ní nějaká poznámka?“

„Nic. Několik založených listů, jinak nic.“

„Nic, co by vám ji pomohlo identifikovat.“

„Na velitelství pak prohlédnu seznam pohřešovaných osob, ale pochybuji, že ji vůbec někdo hlásil,“ pokrčil detektiv unaveně rameny. „Ostatně, teprve jsme ji našli. Snad po pár dnech její zmizení někdo ohlásí. Vy však každopádně stejně jako já dobře víte, že denně do Budapešti přijede nejedna taková, z nichž pěkných pár zakotví tady v okolí. Rozhodně to nebude první ani poslední neznámá prostitutka pochovaná v Budapešti.“

Gordon přikývl. Ale stejně je to zvláštní. Mrtvá židovská dívka v jedné z peštských ulic pochybné pověsti. Pozorněji si mrtvou prohlédl. Jedna její noha zůstala pod tělem, na druhé viděl neforemný levný střevíc na vyšším podpatku. Sukni měla vyhrnutou, na hnědé punčoše se jí pustilo oko. Zpod obnošeného, ale kvalitního kabátu vyčuhovala blůza v broskvovém odstínu.

„Moc toho na sobě neměla,“ poznamenal.

„No, k takové práci toho stejně ani není víc zapotřebí,“ utrousil Stolcz.

Levý rukáv kabátu měla vyhrnutý nad zápěstí. Gordon kvůli slabému osvětlení neviděl dost dobře, sehnul se tedy níž. Potom si přidřepł, uchopil dívku za zápěstí a obrátil ji proti světlu. Uviděl mateřské znaménko velikosti dvoupengőové mince přímo pod loktem. Žaludek se mu sevřel, jako by jej zachvátil nějaký zapomenutý dětský strach.

Vzhlédl k Stolczovi. Ten mluvil s druhým detektivem, poslouchali je tři strážníci. Sálh do kapsy a vytáhl z ní plnicí pero. Opatrně se dotkl dívčiných vlasů a perem jí je shrnul z tváře.

Dívčiny oči byly otevřené, beze světla, se zorníčkami bez výrazu. A zelené.

Gordon si ještě pár vteřin prohlížel dívčinu tvář, zelené oči, bezkrevnou pleť a její jemně zvlněné černé kadeře. Úplně zřetelně si vybavoval vzdorný smutný úsměv, který viděl na fotografiích v Gellértově zásuvce.

dvě

Jelikož už všechny kavárny zavřely, Gordon spěchal zpět do redakce. Valéria začala číst nový román, a když Gordona zaznamenala, jen trochu pozvedla zrak. Zvedl sluchátko a vytočil číslo. Dlouho čekal.

„Na dnešní večeri...“ začal.

„Zase nestihnete přijít? To ji odříkáte teprve nyní, Zsigmonde? V půl jedenácté?“

„Měl jsem dlouhý den, Krisztino, nezlobte se.“

„Vy si koledujete, ale já s vámi jednou zatočím. Řekněte mi, proč já pro vás vlastně vařím?“

„Protože ráda vaříte. A protože mi to chutná.“

„Tak prosté to zas není, to víte dobře sám, a jestli se z toho chcete vykrotit lichotkami, tak jste na špatné adrese.“

„Myslíte si, že si nevzpomínám na tu patálii? Vy byste byla poslední, komu bych chtěl lichotit,“ odpověděl Gordon.

„Dobrá. Když nechcete lichotit, tak co potom?“

„Poprosit o prominutí. Měl jsem hrozný den.“

„Vy máte pořád hrozné dny.“

„Ano, pokud nejsem s vámi.“

„Zsigmonde, Zsigmonde, chodíte čím dál tím později a perkelt z kohouta je čím dál studenější, takže vůbec nemám náladu vás poslouchat.“

„Tak neposlouchejte.“

„To také nebudu. Ale než položím sluchátko, chci vám oznámit, že se u mě odpoledne stavil Mór a přinesl další sklenici za vařeniny. Ještě jsem ji neochutnala, ale vypadá výjimečně jedle,“ řekla a položila sluchátko. Gordon pokrčil rameny a zavěsil. Nedokázal říct, zda se Valéria skrze své černé brýle dívá na něj, ale tipoval, že ano. Zamával jí a šel domů.

Druhého dne časně ráno vstal a den začal na Oktogonu v kavárně Abbázia.

„Dobré jitro, pane redaktore,“ přivítal jej číšník. Doprovodil ho k jeho stolku, podal mu snídaňové menu, čerstvé londýnské a newyorské noviny a spěchal, aby přinesl snídani. Gordon se usadil na židli a chvíli jen sledoval ruch na Oktogonu: tramvaje, autobusy, automobily, dav. Vícekrát se ho už ptali, proč chodí zrovna do Abbázie, protože proč chodit zrovna tam, když hned za rohem je na Andrásyho třídě kavárna Japonka, ale on jen krčil rameny a odpovídal: „Mají dobrou černou kávu.“ Což nebyla pravda, v Abbázii byla černá káva průměrná a snídaneň za pengő šedesát nikterak vydatná. Měl to tam rád kvůli svému stolku. Mohl tam vysedávat u okna a sledovat ranní ruch na Oktogonu, večer pak světlem zalitou Andrásyho třídu.

Toho rána se okolí kavárny vyznačovalo vším možným, jenom ne ruchem. Vypadalo to, jako by byla neděle tak kolem šesté ráno. Nejhalasnější byla tramvaj, automobilů a autobusů

bylo oproti běžnému provozu vidět mnohem méně. Velká část obchodů ani neotevřela, i z kaváren jen každá třetí. Obvyklá záplava lidí téměř zmizela: nebyli tu zevlouni, hospodyně mířící za nákupy na tržiště na Střelníční náměstí, čističi bot, halasní výrostci. Kdo tudy šel, očividně spěchal do práce, odhodlaně a rozhodně.

Gordon zavrtěl hlavou. Není možná, že drží smutek za Gömböse. O vládu taky nemají starost, protože v téhle zemi se o vládu nestaral nikdo, ani když to bylo zapotřebí. Darányi už dobrý měsíc vládl sám, Gömbös vlastně chyběl málokomu, o krizi nepadlo ani slovo. Jistě, vláda podala demisi a regent ji přijal, ale bylo jen otázkou několika dnů, kdy pověří Darányiho konečným sestavením nové vlády. Gordon vůbec nelitoval, že je kriminálním zpravodajem. V zásadě neměl k politice kdovíjaký vztah, a když se zamyslel nad tím, jaká nadšená, impulzivní mínění slýchal stran toho, kdo se dostane do vlády vedle Darányiho a jeho Strany národní jednoty, jednoduše mu to celé připadalo směšné. Neměl na to trpělivost a věděl, že ve své tiché apatii není sám. Otázkou není, s kým Darányi vládne, nýbrž kam to spěje. A bohužel věděl a viděl, jakým směrem se premiér bude ubírat. Ne náhodou se Gömbös léčil poblíž Mnichova. Zároveň si byl jist také tím, že již nyní se na trase smutečního průvodu a před Parlamentem shromáždily početné davy. Ani v téhle zemi se nestává denně, aby ze zahraničního ozdravného pobytu přiváželi ministerského předsedu domů mrtvého.

Vzal do ruky noviny zvané *Osmá ranní*, prolistoval je, potom odložil. S *Pešťským deníkem* skončil zrovna tak rychle. V *Pester Lloydu* si přečetl zprávy z berlínské burzy, ty každopádně ilu-

strovaly situaci v Německu živěji než co jiného. Potom si všiml, že na stolku před ním stojí černá káva a vedle ní brioška. Pohodlně se opřel, snídal a přitom si užíval nezvyklého pohledu na Oktogon. Do večera nebude mít ani chvíli čas se zastavit, to je jisté. Vzal klobouk, nastoupil do tramvaje a cestou na Berlínské náměstí se díval na přízračně pustou, potemnělou okružní třídu. Tak jako všechny strážníky a četníky kvůli přípravám odveleli do ulic, zrovna tak i novináři se soustředili jen na pohřeb. Sportovní novináři, spolupracovníci policejních rubrik, zpravodajové z burzy, redaktoři a elévové, všichni se zabývali Gömbösem. Gordon si vůbec nemohl stěžovat na poslední úkol, neboť měl jít do Parlamentu, aby na místě hovořil s organizátory pohřbu, samozřejmě jen s těmi, kteří skutečně něco dělali, ne s těmi, kteří události jen propůjčili své jméno. Protlačil se přes Berlínské náměstí, směrem na třídu Císaře Viléma, skrze kufry, rance a koše nesoucí dav lidí pospíchající na Západní nádraží. Mohlo se dít cokoli, u Západního nádraží byla vždy velká tlačenice.

Na třídě Císaře Viléma panoval ovšem naprostý klid a mír. Průvod doprovázející zesnulého Gömböse již dávno dorazil k Parlamentu, ale podél třídy pořád ještě stáli strážníci a četníci, strnule, v pozoru, s prázdným výrazem ve tváři.

Gordon si trochu pospíšil, měl toho dne dost práce a chtěl ke Kristině přijít včas. Ještě mu zbývalo půldruhé hodiny. Co se během té doby nepodaří zjistit, to stejně nestojí za to zjišťovat.

Před Parlamentem stála čestná stráž a několik strážníků, jako by se báli, že by někdo mohl Gömböse sebrat a dát si ho vycpat. Před hlavním vchodem stála menší skupinka detektivů.

Gordon ani nemusel předkládat svou legitimaci, jeden z detektivů jej okamžitě poznal a dával znamení strážníkům stojícím u vchodu, že jej mohou vpustit. Zvedl ruku jako poděkování a vstoupil do budovy. V hale pod kopulí již stál katafalk. Zabíral celou místnost s chmurnou, příliš pompézní smuteční výzdobou. Gordon se právě pokoušel najít osobu zodpovědnou za organizaci pohřbu, když za jedním ze sloupů zahlédl tři muže. Ustoupil trochu dozadu a stranou, aby na ně lépe viděl a zároveň zůstal skryt. Na dvou z nich nebylo nic nezvyklého. Pokud tady někdo měl být, pak právě oni. Poněkud obtloustlý, s mohutnými kníry, vlasy sčesanými dozadu a v jednoduchém tmavém obleku byl ministr vnitra Miklós Kozma stojící proti Tiborovi Ferenczymu. Budapešťský městský policejní velitel se musel poněkud shýbat, aby slyšel pronikavý, a přesto tichý hlas ministra vnitra. Městský velitel měl rovněž tmavý oblek, prošedivělé vlasy sčesané dozadu, jednu ruku v kapse, druhou si rovnal kravatu a jeho oči byly pichlavé, ostatně jako vždy. Třetí muž sice stál ke Gordonovi obrácený zády, ale on bez nejmenších obtíží poznával vyzáblou, trochu nahrbenou postavu, která podle svého zvyku stála s rukama založenýma za zády. Sako měl snad ještě pomačkanější. Jak by ne, když byl celou noc na nohou.

Gordon ustoupil ještě dál do stínu. Co tady Gellért hledá? Jistě, detaily pohřebního průvodu musí znát i on, ale přímo tady, u katafalku? O čem jeden z komisařů V. oddělení mluví tak zaníceně s ministrem vnitra a s městským velitelem? Odkdy se týká jednoho z lidí z oddělení vražd organizace pohřbu? Gordon se rozhlédl, snad uvidí Józsefa Schweinitzera, vedoucího VII. oddělení. Na Gömbösově pohřbu není třeba vést vyšetřo-

vání ve věci vraždy, nýbrž je třeba vést šetření ve věci narušení veřejného pořádku, to v lepším případě, v horším případě ve věci atentátu. Potom by případ náležel oddělení zodpovědnému za státní bezpečnost, tedy konkrétně Schweinitzerovi. Ale vedoucí VII. oddělení nikde nebyl a z gestikulace tří mužů Gordon vyčetl, že zde není nikdo další, kdo by se mohl jejich rozhovoru účastnit.

Kozma nato zakončil svou řeč, podíval se na Ferenczyho, který ještě něco řekl Gellértovi, a poté se oba muži spěšně vzdálili směrem k severnímu salonku. Gellért se otočil a Gordon vystoupil ze stínu.

Na detektivově tváři se na chvíli objevilo překvapení, ovšem jen na okamžik. Pokynul Gordonovi, aby šel blíž.

„Vidím, že jste opravdu celou noc nespal,“ začal Gordon.

„Vidíte dobře.“

„Ale co tu vlastně děláte? To vám dává osobně rozkazy sám ministr vnitra a městský policejní velitel?“

Gellért neodpověděl, jako by otázku ani neslyšel. Hledal v kapse, a když konečně našel a vytáhl balíček cigaret, uvědomil si, kde je, a mrzutě jej zase zastrčil.

„Nač jste se ptal?“ podíval se na Gordona.

„Kde je Schweinitzer?“

„Jak to mám vědět?“

„Já myslel, že to je především úkol pro státní bezpečnost,“ odpověděl Gordon.

„To ano, ale tohle je výjimečná situace a...“ zastavil se uprostřed věty. „Proč vám to vlastně povídám?“

„Nevím,“ pokrčil rameny Gordon.

„Takže mi zavolejte příští týden, já už teď musí jít.“

„Jen jednu otázku.“

„Příští týden se můžete na Rónu vyptat pořádně.“

„Ale mě teď nezajímá Róna.“

„Ale?“

„Včera večer byla ve Velké Ořechovce nalezena mrtvá dívka,“ řekl Gordon a mezitím vytrvale slídl v Gellértově tváři, jestli na ní nebude něco znát. Nebylo.

„Skvěle. Tam už jsme dávno žádnou mrtvou nevěstku našli.“

„Jak víte, že to byla nevěstka?“

„V Ořechovce? Kousek od Klauzálava náměstí? Kdyby to byla dívka z lepší rodiny, věděl bych o ní, to si buďte jistý. Ale jelikož nevím, mohla to být jen prostitutka. Proč se ptáte mě?“

„Patříte k V. oddělení. Jste tam komisařem, pokud mě paměť neklame.“

„Tak zaprvé, není to záležitost pro mé oddělení, protože kdyby byla, věděl bych o tom. A za druhé, i kdyby to byla moje věc, tak bych se tím vůbec nezabýval, protože jestli jste si nevšiml, v sobotu pohřbíváme předsedu vlády. Pokud tedy komunisté nevyhodí do povětří Řetězový most, já se do sobotního večera ničím jiným zabývat nebudu.“

„Komunisti chtějí vyhodit Řetězový most do vzduchu?“

„Na takovéhle věci já nemám čas,“ odpověděl Gellért, otočil se a vykročil k otevřeným dveřím Loveckého sálu. Gordon se ho chtěl zeptat, co pohledávala v jeho zásuvce fotografie mrtvé dívky, ale z nějakého důvodu se nezeptal. Gellért vstoupil do sálu, kde se najednou rozhostilo naprosté ticho. Gordon vzal

do ruky poznámkový blok a šel hledat někoho z lidí zodpovědných za chod obřadu.

Z Parlamentu šel rovnou za Krisztinou. U Oktogonu se podíval na hodinky. Ještě měl čas, metrem jet nemusel. Rád chodil po Andrásyho třídě před setměním. Večer byl ovšem mimořádný, vždyť téměř nikde nebylo živé duše. Vyhrnul si límec, šel po liduprázdné ulici pod stromy, z nichž se sypalo listí. V Srdcové ulici zahnul doprava, zvuk jeho kroků se odrazil od šedivých stěn domů. V jednom průjezdu se objímala dvojice. Když se k nim Gordon přiblížil, rozprchli se. Na rohu skládal domovník uhlí. Gordon jej pozdravil, muž si otřel umouněné čelo.

Střelniční náměstí bylo prázdné, opuštěné, jako by ani v okolních domech nebyl žádný život. Jen sem tam pronikalo některým oknem zevnitř ven trochu světla, vzduch mezi stromy se ani nepohnul. Stánky byly jako vymetené, smetí odklizeny, toulaví psi a opuštěné kočky sežrali všechno, co tady zbylo po trhovcích.

Krisztina bydlela v protějším bloku ve třetím poschodí. Brána byla ještě otevřená, domovník ji vždy zamykal až po osmé. Vystoupal do třetího patra, na pavlači se obrátil doprava a šel k poslednímu bytu. Ve vnitřním dvoře panovalo ticho, namísto tou dobou běžného povykování dětí se na zvolna usychající škumpě hádali dva unavení vrabci.

Krisztina otevřela dveře už oblečená. Vždy dokázala vystihnout tu pravou míru, aby byla elegantní, ale ne zas výrazně elegantnější než Gordon, pro nějž znamenala móda jen tolik, že v létě nosil lehčí šedý oblek a v zimě hrubší. Krisztina měla na

sobě tmavý bordó kostým, sukni tak akorát po kotníky. Pod kabátkem měla oblečenou bílou blůzu, horní knoflík rozepnutý. Nebyla nalíčená, ostatně nelíčila se nikdy. Na nose měla ještě brýle, které na veřejnosti nikdy nenosila. Tvrdila, že v nich vypadá starší, s čímž Gordon souhlasil. „Tedy, viděl jsem už pár žen kolem třicítky a můžete mi klidně věřit, že bez brýlí vypadaly o pět let mladší,“ řekl jí nedlouho poté, co se seznámili. „Mě, Zsigmonde, nezajímá, kolik žen jste dosud viděl,“ odvětila Krisztina. „A detailů mě také můžete ušetřit. Ostatně, tvrdil jste, že od nynějška pro vás v životě existuje jen jediná žena.“ Gordon by to byl rád uvedl na pravou míru, ale věděl, že je to zbytečné.

Na nepříliš dlouhé kučeravé vlasy si nasadila apartní klobouček, za což jí Gordon nedokázal být dostatečně vděčný. Nemohl totiž vystát vyzývavé a nápadné klobouky se širokou krempou.

„Nuže?“ optala se Krisztina, když vešli do pokoje.

„Nuže?“ opáčil Gordon.

„Vy jste zapomněl, že ano?“

„Zřejmě. A na co vlastně?“

„Že jste mě chtěl dnes večer vzít do Zanzibaru. Poslechnout si jakousi londýnskou šansoniérku.“

„Newyorskou,“ opravil ji Gordon a odhodil kabát na thonetku stojící vedle postele. I když býval u Krisztiny rád, křesla mu u ní stejně chyběla. Krisztina ovšem zařídila svůj malý byt podle nejnovější interiérové módy. V rohu prostá postel, vedle ní skříň. Před postelí kuřácký stolek, na stolku bílý popelník. V nohou postele komoda se třemi zásuvkami, nahoře porcelánová fi-

gurka, nad ní dlouhé zrcadlo bez ozdobného rámu. Vedle něj v zavěšeném květináči jedna z pokojových rostlin, jejichž jméno si Gordon nebyl schopen zapamatovat. Na stěně jediný abstraktní obraz, to bylo vše. Krisztina si tuhle novou módu oblíbila už v Berlíně a pečlivě dbala na to, aby jednotu pokoje nic nenarušovalo. Gordon nejednou bručel, že tam chybí křeslo, ale jeho bručení Krisztinu nijak zvlášť nezajímalo. „Doma si v těch rozvrzaných fotelech můžete vysedávat dosytosti,“ oznámila mu, načež on jen pokrčil rameny.

Krisztina čekala opřená o rám dveří, až Gordon skončí v koupelně. Rychle si opláchl obličej, vlasy si sčesal dozadu vlhkou rukou, narovnal si kravatu a připojil se ke Krisztině, která odložila brýle a pravila: „Dobrá, tak tedy ne na londýnskou, ale na newyorskou. A koho si to tedy dnes poslechneme?“

„Lucy a Noru Morlen. Morlen Sisters,“ odpověděl Gordon.

„A to budou opravdu vystupovat dnes? Dnes večer?“

„Podle vás odřekne Zanzibar kvůli úmrtí premiéra vystoupení zpěvaček, které sem nechal přicestovat za spoustu peněz?“

Krisztina na rohu Srdcové ulice zahrnula k metru, ale Gordon ji lehce nasměroval k Oktogonu.

„Pojďte, ukážu vám, jak dnes vypadá Andrásyho třída. Kdy jste ji naposledy viděla tak tichou? Ostatně, jdeme jen na Terezinu okružní, tam to snad na vysokých podpatcích dojdete.“

„A řeknete mi už konečně, co vás tak rozrušilo?“

Gordon přikývl.

„Včera v noci se něco stalo ve Velké Ořechovce. Ale taková dost divná věc,“ zapíнал si Gordon knoflíky u kabátu, potom vzal Krisztinu pod paží a vyprávěl jí, co se stalo předchozí večer

a během odpoledne. Krisztina jej tiše vyslechla a ozvala se teprve, když zahýbali na Terezinu okružní třídu.

„A co chcete dělat?“ zeptala se.

„Co chci dělat? Co já chci dělat?“

„Jistě. Co chcete dělat? Na to se ptám.“

„Proč bych já měl cokoli dělat?“

„Protože to je, Zsigmonde, náramně podezřelé. Vám to není podezřelé?“

„Netvrdím, že pár detailů tu neštимуje.“

„Neštимуje?“ zastavila se Krisztina. „Pár detailů?“

„Krisztino, nedělejte z toho drama. V Ořechovce zabili nějakou dívku. Není tam zrovna bezpečno.“

„Zeptám se jinak. I kdyby nebylo té fotografie v Gellértově šuplíku, není vám podezřelé, že kousek od Klauzálava náměstí najdou zabitou mladou židovku?“

„Proč by to mělo být podezřelé? Vedle je Tabáková ulice.“

„O kolika mladých židovkách z Tabákové jste slyšel, že by bývaly prostitutkami?“

Gordon se zadíval směrem k náměstí Lujzy Blahové. Když za ním zazvonila tramvaj, trhl sebou.

„Nepamatuju se.“

„O takové, která by měla v kabelce jenom modlitební knížku Mirjam, jste slyšel jen stěží.“

„Co je mi do jakési Mirjam? Měl bych se snad začít zajímat o modlitební knížky?“

„Zsigmonde, už je to pět let, co jste se vrátil do Maďarska, ale pořád se ještě musíte učit.“

„Vážně?“

„Vážně. Teď a tady, v téhle zemi, vůbec není jedno, kdo je žid a kdo není.“

„Čili už zase začínáte o svých německých předcích a o tom, že v Sedmihradsku jste měla za přátele židy a Rumuny.“

Krisztina se pustila jeho paže, otočila se na podpatku a rozhodně vykročila zpět k Oktogonu. Gordon za ní pospíchal.

„Nezlobte se.“

„Vy dokážete být někdy tak neotesaný, že vážně nevím, proč s vámi sdílím lože.“

„Lože? Tu modernistickou atrapu jste dostala ode mne.“

„Ale spím v ní já. A také vy, pokud na mě zrovna neráčíte zapomínat.“

Gordon se zhluboka nadechl. Nechtěl situaci dál hrotit. „Tak dobrá. Nezlobte se, přiznávám. Choval jsem se hrubě. A máte pravdu, i mně je ta záležitost podezřelá.“

Krisztina přikývla.

„Co chcete dělat?“

„Netuším. Leda...“ zamyslel se na chvíli. „Leda že bych vyhledal Vogela. Ten snad bude vědět, kdo zhotovil ten akt.“

„Říkáte to, jako bych měla vědět, kdo je ten váš Vogel.“

„Policejní zpravodaj revue *Maďarské obrázky*,“ odpověděl Gordon. Vždyť jsem vám ukazoval tu výtečnou sérii článků, kterou napsal o milostných hrátkách ve městě.“

„O Csulim a jeho galerce?“

„Vidíte, když chcete, vzpomenete si.“

Na liduprázdné ulici působila křiklavá neonová světla Zanzibaru poněkud nepatříčně. Gordon vstoupil jako první, kabáty dali do šatny a posadili se k jednomu stolku daleko od pódia.

Na stolech svítily načervenalým světlem bronzové lampičky, orchestr hrál tlumeně, připravoval se na večerní produkci, číšníci kmitali s naloženými tácy, páry se choulily k sobě, ve vzduchu se mísil pach cigaretového kouře s vůní fazolového guláše a vídeňského řízku.

Gordon si zapálil, přivolal číšníka, pro Krisztinu objednal červené víno, pro sebe francouzský koňak. Hudebníci přestali hrát, konferenciér oznámil, že po desetiminutové přestávce se představí newyorské zpěvačky. Halas hovorů zesílil, takže Gordon nejdříve ani neslyšel, že mu Krisztina něco říká, protože pohledem klouzal po hostech.

„Co jste říkala?“

Krisztina si povzdechla.

„Že i mně se dnes něco přihodilo.“

„Povídejte,“ opřel se Gordon lokty o stůl.

„Dostala jsem dopis z Londýna.“

„Z Londýna?“

„Přesně tak. Píšou mi, že...“ Přerušila větu, otevřela kabelku a vytáhla z ní obálku. „Přečtěte si to.“

Gordon si vzal obálku a vyndal z ní dopis. „To Miss Krisztina Eckhardt, Budapest...“ stálo v záhlaví dopisu, nad tím malý hloupoučký obrázek tučňáka. Gordon dopis přelétl očima, potom jej vrátil.

„Nejste rád?“ zeptala se Krisztina.

„Ale ovšemže ano.“

„Nechcete, abych odjela?“

„To jsem neřekl.“

„Chcete, abych zůstala?“

„To jsem taky neřekl.“

Krisztina zavrtěla hlavou, poté se zadívala směrem k pódiu a upila vína.

„Jeden z vedoucích v nedávno založeném anglickém nakladatelství viděl vaše práce na berlínské olympiádě a rozhodl se, že vás potřebují v grafickém oddělení,“ připálil si Gordon.

„Přesně tak.“

„Dobrá. Nechápejte to ve zlém, nechci být podezřavý ani vypadat jako neotesanec, ale vysvětlila byste mi, nač nakladatelství, které nevydává ilustrované knížky, potřebuje grafika, když každá z jeho knih má stejnou obálku? Rozdělenou na tři části, uprostřed bílá, nahoře a dole nějaká jiná barva.“

„Takže vy nakladatelství Penguin znáte?“

„Znám.“

„Pak byste měl vědět i to, že ne všechny jejich obálky jsou stejné. Ostatně bych pro ně navrhovala i jiné věci.“

„Správně.“

„A odjela bych jen na jeden rok.“

„Jste si tím jista?“

„Pokud se nepamatujete, před pár týdnů mě požádali o návrhy materiálů pro Eucharistický světový kongres. Tedy části těchto materiálů.“

„To bude za půldruhého roku.“

„Vím, takže se za rok vrátím. A když už jsme u toho, mohli byste jet se mnou. Do týdne musím odpovědět. Když to nepřijmu, musím hledat něco jiného. Ale když napíšu, že souhlasím, můžete odjet se mnou.“

„Do Londýna?“

„Tak.“

„Nepojedu, Krisztino, a vy to sama dobře víte. Nemůžu. Kvůli dědovi.“

„Vím. Tak co mi řeknete? Mám jet?“

„Jestli vám na tom záleží.“

„Záleží vám na tom, abych zůstala?“ zeptala se Krisztina.

„Vám záleží na tom, abyste odjela,“ odpověděl Gordon.

Když vyšli z baru, bylo už po deváté. Krisztině se představení dvou amerických zpěvaček vyloženě nelíbilo, ovšem Gordon je poslouchal se zaujetím, zpěv žen v tylových sukních, s bělostným úsměvem a poskakujících pod velkými parukami si oči vidně užíval.

„Tak mi nyní ukažte, kde se to stalo,“ přitáhla si Krisztina kabát víc ke krku.

„Kde se stalo co?“

„Ta mrtvá dívka. Kde ji našli?“

„V Ořechovce.“

„To vím,“ řekla a vykročila směrem k náměstí Lujzy Blahové.

„Kam jdete?“ ozval se za ní Gordon.

„Do Ořechovky,“ odvětila Krisztina. „Potom se už někoho doptám, ve kterém průjezdu ta mrtvá ležela.“

Gordon si hluboce povzdychl, odcvrkl zpola vykouřenou cigaretu na vozovku a vydal se za Krisztinou.

„Jaké na sobě měla šaty?“ zeptala se, když ji dohonil. Gordon jí to popsal. „A nehty? A ruce?“ Odpověděl, že dívčiny ruce byly přestěné, nehty hezké, nepolámané. „A vlasy?“ Domníval se, že Krisztina má na mysli účes, ale nikoli. „Já myslím, jestli byly

masné? Rozcuchané? Obarvené?“ Gordon zavrtěl hlavou. Krisztina se vyptávala dál, Gordon, pokud věděl, trpělivě odpovídal. „Čeho vy si nevšimnete?“ podívala se na něj na rohu Wesselényiho a Alžbětiny okružní třídy. „Byl by z vás docela ucházející detektiv.“

Gordon nepromluvil, dokud nedošli na místo ve Velké Ořechovce. Otočil se a stanul před druhým domem po pravé straně. „Tady ji našli,“ ukázal Krisztině.

Nahore se otevřelo okno.

„Mando! Okamžitě se pakuj sem nahoru!“ volal opilý hlas.

„Ani teď vás nezajímá, co tady pohledávala židovská prostitutka?“ zadívala se Krisztina na Gordona. „A když už jsme u toho, viděl jste někdy židovskou prostitutku? Pokud vás zajímá můj názor, nejde o to, jak zemřela, ale o to, jak se z židovské dívky pocházející ze ctihodné měšťanské rodiny stala prostitutka.“

tři

Ráno Gordon tiše vstal, protože Krisztina ještě spala. Opatrně se oholil, vzal si ze skříně čistou košili a mezitím dával pozor, aby nešlápl na vrzající parkety. Krisztina spala hluboce, jako vždy, ale Gordon na to nechtěl spoléhat. V kuchyni opatrně odsunul židli a sedl si ke stolu. Vzal sklenici zavařeniny, kterou Krisztina šikovně uložila v kabelce, sundal z ní celofán a zabořil do ní lžičku. Čekal to horší. Mórovy marmelády se většinou moc nevyvedly, dobré nebyly nikdy. Ovšem tato se jevila jako vyloženě jedlá. Nedokázal by říct, z jakého ovoce je, ale chutnala mu. Snad z jablek a angreštu. Nebo z kdoulí a šípků. Případně hrušky a rebarbory. Anebo starý vymyslel nový recept na broskve. Pokrčil rameny a skleničku vyjedl. V pokoji zvedl z křesla sako, v předsíni se na okamžik zastavil před zrcadlem, upravil si klobouk a potom za sebou zavřel dveře.

Domovník zametal před domem chodník.

„Brejden, pane redaktor,“ zdrazil s úsměvem od ucha k uchu.

„I vám, pane Iváncsik,“ přikývl na pozdrav Gordon a zahrnul do Velkopolské ulice. I kdyby mu na třídě Císaře Viléma jela tramvaj, nasnídat se v Abbázii by už stejně nestihl. V trafice si

koupil *Osmou ranní*, nastoupil do tramvaje, na Apponyiho náměstí přestoupil a v půl deváté už byl v redakci, kde se na plné obrátky pracovalo. Téměř u každého psacího stroje někdo seděl a horečně psal. Gordon se jenom rozhlédl, potom šel o patro výš, do redakce revue *Maďarské obrázky*. I tady jej zastihla stejná podívaná. Tajemník sedící u vchodu vždy o všech všechno věděl.

„Pan redaktor Vogel?“ Na dotaz k němu od svého maličkého psacího stolku vzhlédl padesátiletý muž v nedopnutém saku. „Pěkně prosím, mohl by umřít třeba papež nebo primas, i pak by pan Vogel začínal den v New Yorku teplou brioškou a černou kávou. Jen jednou se stalo, že nesnídal v kavárně New York, a to když Rumuni obsadili Budapešť. Ne proto, že by snad neměli otevřeno, ale protože, jak se vyjádřil, neměl apetit.“

Jenő Vogel již svou briošku dojedl a při kávě četl včerejší francouzský tisk. Gordon si vzal židli a posadil se vedle něj.

„Řekněte mi, Gordone, jak moc vás trápí španělská občanská válka a situace v Habeši?“ odložil Vogel *Le Figaro*.

„Zvlášť, nebo dohromady?“

„Dohromady.“

„Dohromady nijak.“

„A zvlášť?“

„Nijak zvlášť,“ odpověděl Gordon. „Mussolini z nějakého důvodu potřebuje Habeš, no tak ji obsadí. A když se Španělé touží navzájem povraždit, pak k tomu mohu mít nanejvýš morální výhrady. Jelikož s tím prakticky nic nenadělám, to je jisté.“

Vogel zvedl obočí, nasadil si brýle s drátěnými obroučkami, potom si začal mnout masité ucho.

Toto je pouze náhled elektronické knihy.